

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 14 oktober 2011 in zaak nr. 09/47810 in het geding
tussen:

(hierna: de vreemdeling), mede voor haar minderjarig kind

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 25 november 2009 (hierna: het besluit) heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar, mede voor haar minderjarig kind, een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Het besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 oktober 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling, mede voor haar minderjarig kind, ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (hierna: de staatssecretaris), hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft, mede voor haar minderjarig kind, een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2. In de grieven 1 tot en met 5, in onderlinge samenhang gelezen, klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het besluit met de IND-Werkinstructie nr. 2008/6 in strijd is omdat daaruit niet blijkt dat hij met een rapport van het Meldpunt Asielzoekers Psychologische Problemen van 14 oktober 2009 (hierna: het MAPP-rapport) rekening heeft gehouden en dat de rechtbank voorts, onder verwijzing naar een uitspraak van de Afdeling van 15 juli 2010 in zaak nr. 201001871/1/V2 (www.raadvanstate.nl), ten onrechte de door hem gegeven redenen om in het besluit af te zien van een verwijzing naar het MAPP-rapport, heeft verworpen. De staatssecretaris betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij in het besluit, gezien zijn beoordeling daarin van de door de vreemdeling naar voren gebrachte feiten en haar daaraan ontleende vermoeden, en de door hem op die beoordeling gegeven toelichting, rekening heeft gehouden met de psychische problematiek van de vreemdeling en de mogelijke invloed hiervan op de door haar afgelegde verklaringen.

2.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 31 december 2008 in zaak nr. 200803489/1; www.raadvanstate.nl), is niet uitgesloten dat een bestuursorgaan in een verweerschrift de motivering van een besluit verduidelijkt of toegelicht, hoewel het niet mogelijk is dat hij daarin de motivering wezenlijk verandert.

2.2. In het verweerschrift in beroep heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat zijn besluitvorming in het licht van het MAPP-rapport

niet gebrekkig is geweest, omdat: uit het MAPP-rapport niet blijkt dat de vreemdeling zeker niet in staat is om consistente en coherente verklaringen af te leggen; hij de vreemdeling niet heeft tegengeworpen dat zij inconsistent of incoherent heeft verklaard; hij de door haar gestelde feiten geloofwaardig heeft geacht; en zij in staat is gebleken verklaringen af te leggen over de feitelijke omstandigheden die voor hem aanleiding zijn geweest haar vermoeden dat de mannen die haar echtgenoot op 21 juli 2007 hebben vermoord bang zouden zijn dat zij van deze moord aangifte zou gaan doen, zodat zij persoonlijk voor hen heeft te vrezen, ongeloofwaardig te achten. Volgens het besluit, gelezen in samenhang met het daarin ingelaste voornemen daartoe, heeft de staatssecretaris dit vermoeden van de vreemdeling ongeloofwaardig geacht, omdat zij heeft verklaard dat zij zowel vóór als ná de moord op haar echtgenoot geen problemen van de zijde van de plegers daarvan heeft ondervonden, dat zij sinds deze moord tot aan haar vertrek uit haar land van herkomst, te weten Burundi, op 4 oktober 2009 ondergedoken heeft gezeten en dat zij, al dan niet via anderen, geen navraag meer heeft gedaan naar de gebeurtenissen die op 21 juli 2007 hebben plaatsgevonden, zodat er geen aanknopingspunt is om aan te nemen dat zij persoonlijk in de negatieve aandacht staat van enige groep of beweging.

2.3. De onder 2.2 weergegeven verklaringen van de vreemdeling, waarvan niet in geschil is dat zij die heeft afgelegd, zijn coherent en consistent en, anders dan in voormelde uitspraak van de Afdeling van 15 juli 2010, vaag noch summier, zodat de rechtbank de door de staatssecretaris aangevoerde en hiervoor onder 2.2 weergegeven redenen om in het besluit van een uitdrukkelijke verwijzing naar het MAPP-rapport af te zien, ten onrechte heeft verworpen. Gezien deze door de staatssecretaris gegeven toelichting bij het besluit, welke toelichting geen wezenlijke verandering van de motivering van het besluit inhoudt, bestaat voorts geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris bij zijn besluitvorming geen rekening heeft gehouden met het MAPP-rapport. De rechtbank heeft dat niet onderkend.

De grieven slagen.

3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit worden getoetst in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, in zoverre daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

4. De vreemdeling heeft betoogd dat de staatssecretaris in het besluit ondeugdelijk gemotiveerd is ingegaan op haar in de zienswijze ingenomen standpunt dat het ontbreken van haar identiteitskaart, die zij op 21 juli 2007 in haar woning heeft achtergelaten, ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) niet aan haar kan worden toegerekend.

4.1. Het betoog faalt, reeds omdat de staatssecretaris de tegenwerping van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 in het besluit eveneens heeft gebaseerd op diens standpunt dat de vreemdeling in de periode tussen 21 juli 2007 en haar vertrek uit Burundi toerekenbaar geen

nieuwe identiteitskaart heeft aangevraagd en de vreemdeling dit standpunt, dat deze tegenwerping zelfstandig kan dragen, niet heeft bestreden.

5. De vreemdeling heeft voorts betoogd dat de staatssecretaris in het besluit, bij diens beoordeling van de geloofwaardigheid en de zwaarwegendheid van haar onder 2.2 weergegeven vermoeden, ten onrechte niet het rapport van Human Rights Watch "Burundi country summary" van januari 2008 en het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken over Burundi van 6 maart 2009 (hierna: het ambtsbericht) heeft betrokken. Dat zij, nu zij ondergedoken heeft gezeten, sinds 21 juli 2007 tot aan haar vertrek uit Burundi op geen enkele wijze in de negatieve aandacht heeft gestaan, laat immers onverlet dat zij bij terugkeer naar Burundi, gezien deze landeninformatie, wegens haar etnisch gemengde huwelijk problemen kan ondervinden van de mannen die haar echtgenoot hebben vermoord of de groepering waartoe deze mannen behoren, aldus de vreemdeling.

5.1. Voormeld rapport van Human Rights Watch van januari 2008 bevat geen informatie over etnisch gemengde huwelijken. Het ambtsbericht vermeldt daarover alleen dat deze huwelijken in Burundi nog wel voorkomen, maar niet meer zo vaak als vóór 1993. Het ambtsbericht bevat voorts geen informatie over de risico's die etnisch gemengd gehuwden in Burundi lopen. Reeds hierom faalt het betoog.

6. De vreemdeling heeft voorts betoogd dat haar minderjarig kind, als kind uit een etnisch gemengd huwelijk, bij terugkeer naar Burundi het risico loopt te worden gediscrimineerd. Zij heeft daartoe verwezen naar:

- het Besluit van 8 januari 2008, nr. 2008/1, houdende wijziging van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (hierna: het WBV 2008/1; en de Vc 2000);
- een internetbericht van AlertNews van 8 augustus 2011 getiteld 'Burundi police kill gunmen as insurgency fears grow';
- een internetbericht van Human Rights Watch van 25 juli 2011 getiteld 'Burundi: Investigate Political Killings'; en,
- het World Report 2011 inzake Burundi van Human Rights Watch van 24 januari 2011.

6.1. Volgens paragraaf 3.1.3 van het WBV 2008/1 kan een kind van gemengde afkomst, indien hij aannemelijk heeft gemaakt dat hij met discriminatie heeft te maken die als vervolging moet worden aangemerkt, krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 voor een verblijfsvergunning in aanmerking komen.

6.2. Het betoog faalt, omdat de vreemdeling met haar verwijzing naar de overige onder 6 vermelde stukken, die geen informatie over discriminatie van kinderen uit gemengde huwelijken bevatten, niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar minderjarig kind bij terugkeer naar Burundi met discriminatie te maken zal krijgen die als vervolging moet worden aangemerkt.

7. De vreemdeling heeft voorts betoogd dat zij bij terugkeer naar Burundi een reëel risico loopt op een bedreiging als bedoeld in artikel 15,

aanhef en onder c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Sinds 1 juli 2010 is deze bedreiging uitdrukkelijk opgenomen in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000. De vreemdeling heeft ter ondersteuning van haar betoog verwezen naar reisadviezen van de onderscheiden ministeries van Buitenlandse Zaken van Nederland en België, waarin staat dat het maken van niet-essentiële reizen naar Burundi wordt afgeraden, en naar het rapport 'Pursuit of Power, Political Violence and Repression in Burundi' van Human Rights Watch van mei 2009. Voorts heeft zij aangevoerd dat zij zich bij terugkeer naar Burundi, als alleenstaande moeder, moeilijk staande zal kunnen houden.

7.1. Aan de omstandigheid dat de vreemdeling een alleenstaande moeder is, komt, gezien de uitspraak van de Afdeling van 26 april 2010 in zaak nr. 201000956/1/V2 (www.raadvanstate.nl), bij een beroep op voormelde bepaling geen betekenis toe. Nu voormeld rapport van Human Rights Watch van mei 2009 geen betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Burundi ten tijde van het besluit en de daaropvolgende beroepsprocedure en uit voormelde reisadviezen voor Burundi niet kan worden afgeleid dat de vreemdeling bij terugkeer naar Burundi een reëel risico loopt op een bedreiging als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000, faalt het betoog.

8. De vreemdeling heeft voorts betoogd dat zij door de moord op haar echtgenoot getraumatiseerd is geraakt, zodat de staatssecretaris in het besluit ondeugdelijk heeft gemotiveerd waarom hij haar niet krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 een verblijfsvergunning heeft verleend.

8.1. In het besluit heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet krachtens voormelde bepaling voor een verblijfsvergunning in aanmerking komt, reeds omdat zij na de moord op haar echtgenoot langer dan twee jaar in Burundi heeft verbleven en zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich vanwege deze moord niet staande heeft kunnen houden.

8.2. Volgens paragraaf C2/4.2.2 van de Vc 2000 zal aannemelijk moeten zijn dat de gestelde gebeurtenissen aanleiding zijn geweest voor het vertrek van de betrokken asielzoeker uit het land van herkomst. Voor de aannemelijkheid van dit causale verband biedt de termijn waarbinnen de betrokkene het land heeft verlaten een belangrijk aanknopingspunt. In beginsel geldt hiervoor het uitgangspunt dat de betrokken asielzoeker binnen zes maanden na deze gebeurtenissen het land van herkomst dient te hebben verlaten. Hieraan ligt de veronderstelling ten grondslag dat bij een later vertrek de betrokken asielzoeker zich blijkbaar heeft kunnen handhaven in het land van herkomst en daarom van hem kan worden gevergd naar het land van herkomst terug te keren. De termijn van zes maanden vormt hiermee een omslagpunt in de bewijslastverdeling. Bij een vertrek na zes

maanden zal een vergunning volgens het traumatabeleid in beginsel worden geweigerd, tenzij de betrokken asielzoeker aannemelijk maakt dat er wel degelijk een verband is tussen de gebeurtenis en het vertrek. De betrokkene zal daarvoor feiten en omstandigheden aannemelijk dienen te maken waaruit blijkt dat hij het land van herkomst niet eerder heeft kunnen verlaten, aldus deze paragraaf.

8.3. Volgens het rapport van nader gehoor heeft de vreemdeling verklaard dat zij Burundi niet eerder heeft verlaten, omdat zij geen documenten had, niet wist waar zij veilig zou kunnen verblijven en heeft gewacht tot de persoon bij wie zij was ondergedoken haar kon helpen. Nu zij in dit kader geen andere feiten en omstandigheden heeft aangevoerd, heeft de staatssecretaris zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich in Burundi niet staande heeft kunnen houden.

Het betoog faalt.

9. De vreemdeling heeft voorts betoogd dat de staatssecretaris in het besluit ondeugdelijk heeft gemotiveerd waarom hij haar niet krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 een verblijfsvergunning heeft verleend, omdat de staatssecretaris daarbij, in weerwil van de door haar in de zienswijze gegeven toelichting over de verslechtering van de veiligheids- en mensenrechtensituatie in Burundi sinds het WBV 2008/1, uitsluitend op artikel 3.106, eerste lid aanhef en onder c van het Vreemdelingenbesluit 2000 is ingegaan.

9.1. Het betoog faalt, reeds omdat de staatssecretaris zijn standpunt dat de vreemdeling niet krachtens voormelde bepaling voor een verblijfsvergunning in aanmerking komt, in het besluit ook heeft toegelicht met een verwijzing naar in het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken over Burundi van 6 maart 2009 vervatte informatie over de ontwikkeling van de veiligheidssituatie in Burundi sinds het WBV 2008/1.

10. Het beroep is ongegrond.

11. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 14 oktober 2011 in zaak nr. 09/47810;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid van mr. W.J.C. Robben, ambtenaar van staat.

De voorzitter
is verhinderd de uitspraak
te ondertekenen.

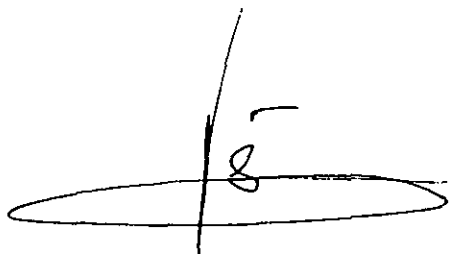
w.g. Robben
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 februari 2013

610.

Verzonden: 11 februari 2013

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser